

Проф. др Јован Ж. Деспотовић

Рођен је 1952. године у Крагујевцу. Дипломирао је, магистрирао и докторирао на Грађевинском факултету у Београду на одсеку за хидротехнику, где је био запослен од 1978. до одласка у пензију 2017. године са места редовног професора. Запослен је у предузећу Цекибео од 2017. године.

Стручњак и професор у областима хидрологије, хидротехнике, инфраструктурних хидротехничких система и анализе ризика у грађевинарству. Усавршавао се на Универзитет у Отави. Аутор је више од 230 научних и стручних радова, међународних и националних; књиге, монографија/поглавља. Председник је одбора Унесковог Међународног центра за истраживање и обуку у урбаном одводњавању (IRTCUD UNESCO).

Држао је позивна предавања на универзитетима у свету: Хидрауличка лабораторија у Ајова ситију (САД), Универзитет у Отави, Државни Универзитет Ломоносов у Москви, Универзитет Сатпајев у Алмати, Државни грађевински факултет у Бакуу, летње међународне мастер школе у Институту Витуки у Будимпешти, Београду, Новосибирску и др, као и у Новом Пазару и Бања Луци. Деспотовић је био саветник у Влади Србије, Влади Републике Српске, Националном парку Дурмитор, Стручном савету ЕПС-а, у фирми „Енергопројект“, у општинама у Србији и Републици Српској. Био је члан Управног одбора Института за мултидисциплинарна истраживања – ИМСИ.

Од 2010. године члан је Комисије за Унеско Републике Србије и Председник Комитета за Међународни хидролошки програм – МХП Унеско (IHP UNESCO). Потпредседник у Бироу и Савету МХП УНЕСКО као представник земаља групе II – Централна Европа, балканске земље, земље СССР-а и Централне Азије.

Од 2012. године Деспотовић је председник Комисије за полагање стручних испита грађевинаца хидро струке у Инжењерској комори Србије. Члан је Савеза инжењера и техничара Србије, Српског друштва за хидрологију, Српског друштва за хидрауличка истраживања, Инжењерске коморе Србије (нулта лиценца) и Међународне асоцијације за воде (IWA).

Руководио је и учествовао у међународним (IMG, 1999/2000 – Р. Српска; Sava CARDS, 2004.-2007; DSPF, 2017/18), и националним научним пројектима, од 1978. до 2016. године.

Са ЈП ЕПС сарађује од 1979. године када је рађена студија засипања акумулације Потпећ. Руководио је пројектом изградње и надзора над изградњом, праћења и санације на попречној грађевини на Великој Морави код ТЕ „Морава“, од 2007. до 2021. године, а 2020. године на пројекту за извођење санације канала за испирање сита у ТЕНТ Б.

Руководио истраживањима употребе пепела из ТЕ ЈП ЕПС у више области у грађевинарству: за стабилизацију земљишта, насипе, путеве, железнице, бране од ваљаног бетона и речне насипе на Ресави за ЕПС, у лабораторијама и на депонијама пепела у ТЕ „Морава“, ТЕНТ, „Костолац“, КО ТЕ Колубара, на Грађевинском факултету.

Руководио је снабдевањем хемикалијама (полиелетролитама) за велике водоводе у Србији за време санкција, од 1992. године по најнижим ценама икада. Ангажован на инжењерским и пројектантским активностима у области водовода, каналисања, ретензирања и пречишћавања кишних вода за: градове (Марибор,

Обреновац, Врњачка Бања, Подгорица, Београд, Краљево, Рума), аеродроме (Београд - „Никола Тесла“, Подгорица, Поникве, Буфарик – Алжир, Ирак, Батајница), ауто путеве (Помурје - Марибор, српске деонице Е 75 и Е70, Коридори 10 и 11, обилазница код Београда), мостове (Газела, Остружница, 5 мостова на Јужној Морави, Болечици...), и многим градовима у СФРЈ. Руководио комплексним пројектима заштите од поплава и санитације Кумодрашког слива, одводњавање и пречишћавање отицаја са моста „Газела“ (изграђено), одводњавање и пречишћавање воде са моста у Остружници (део изграђен). Био је ревидент пројеката водовода, канализације, комуналних депонија, постројења за отпадне воде, као и надзор над изградњом хидротехничких система и објеката. Радио је пројекте новелирања и изградње регионалног водовода (Макиш-Младеновац), сада ради на обилазници око Београда - канализације, регулација водотокова, као и речних регулација (В. Морава), Колубара, Љиг и др.

Ожењен је супругом, која је врхунски експерт медицине, има троје високо образоване и запослене деце у Србији, и двоје унука.